

Cegielski, Tadeusz

Tadeusz Gliwic (Hipolit Matada) 14 VIII
1907-10 V 1994

Ars Regia 3/1 (6), 123-124

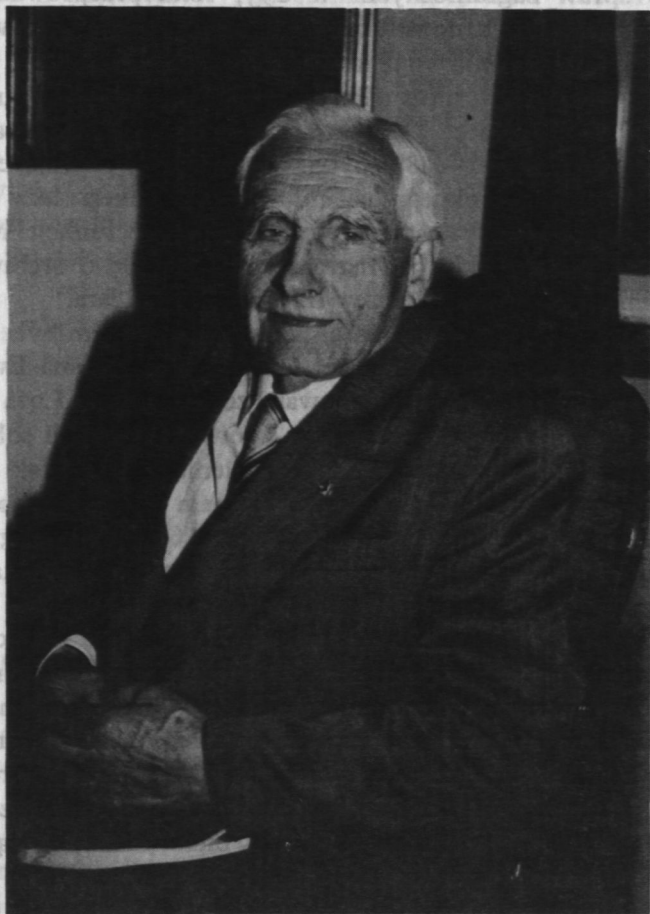
1994

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

TADEUSZ GLIWIC
(Hipolit Matada)

14 VIII 1907 – 19 V 1994

Fot. Anna Kowalska

19 maja odszedł do Wiecznego Wschodu Tadeusz Gliwic (imię zakonne Hipolit Matada), nestor polskich wolnomularzy, pierwszy Wielki Mistrz odrodzonej w 1991 roku Wielkiej Łoży Narodowej Polski, od 1993 roku Suwerenny Wielki Komandor 33 Stopnia Polskiej Rady Najwyższej Rytu Szkockiego Dawnego Uznanego. Śmierć zabrała go nagle, w trakcie codzien-

nych obowiązków, na krótko przed posiedzeniem loży „Walerian Łukasiński”, w którym to posiedzeniu miał wziąć udział.

Tadeusz Gliwic zetknął się ze „sztuką królewską” dzięki swemu ojcu, Hipolitowi (1878–1943), wybitnemu wolnomularzowi, członkowi Polskiej Rady Najwyższej 33 stopnia i Najwyższej Kapituły. Tadeusz, inicjowany w 1934 roku w loży „Kopernik”, z wolnomularstwem związał się na całe życie. Po uzyskaniu stopnia trzeciego, mistrzowskiego, w listopadzie 1936 roku wybrany został przez Wielką Lożę Narodową Polski zastępcą wielkiego sekretarza do spraw zagranicznych. W 1937 roku przeprowadził się na Śląsk, gdzie w Sosnowcu afilował się do loży „Staszic”. Pełnił w niej – aż do samouśpienia łoż jesienią 1938 roku – funkcję sekretarza.

Po wojnie należał do grupy ośmiu mistrzów, którzy 12 lutego 1961 roku reaktywowali lożę-matkę „Kopernik” na Wschodzie Warszawy. Przez szereg lat (1961–1962; 1971–1988) był sekretarzem tej pracującej w pełnej konspiracji loży. W 1988 roku przejął młotek Czcigodnego loży z rąk Jana Józefa Lipskiego (1926–1991); pełnił w niej rozmaite funkcje również po otrzymaniu godności Wielkiego Mistrza. Troszczył się o archiwum loży, której dokumentację prowadził przez trzydzieści trzy lata.

Nigdy nie zrezygnował z najważniejszego zadania, jakim była odbudowa regularnego wolnomularstwa w Polsce. Dzień świętego Jana Ewangelisty, 27 grudnia 1991 roku, kiedy to reaktywowana została Wielka Loża Narodowa Polski, był dniem Jego wielkiego triumfu. Wówczas postawił sobie kolejny cel, równie trudny i równie nie do pomyślenia jeszcze rok wcześniej: zwieńczenie struktury polskiej masonerii systemem Wysokich Stopni i Radą Najwyższą Trzydziestego Trzeciego i Ostatniego Stopnia. Osiągnął ten cel 18 października 1993 roku, kiedy to obudzona została Polska Rada, a sam wybrany został jej Suwerennym Wielkim Komandorem.

Niespożyta energia i konsekwencja w działaniu nie opuściły go do ostatnich chwil życia. Służył wolnomularstwu rozległą o nim wiedzą, doświadczeniem prawnika i ekonomisty, znawcy ludzi i ich charakterów. Cenił i potrafił korzystać z tego, co wyróżnia masonerię spośród innych ruchów społecznych — jej „ducha towarzyskości”. Był animatorem braterskich agap, „białych łoż” czyli wolnomularskich spotkań z udziałem małżonek braci. Wszyscy, którzy brali w nich udział, będą pamiętać niezliczone anegdoty i przypowieści opowiadane przez Brata Tadeusza, jego poczucie humoru i niezwykłą wręcz pamięć.

Tadeusz Cegielski